

İÇİNDEKİLER

Gerçek aşk	10
Sevdiğimizde neyi severiz?	23
Kutsal delilik mi yoksa çılgın aşk mı?	38
Aşk ve tutku	48
Sevme sanatı?	58
Aşkın rastlantıları	68
Dizin	80

Söz konusu sevgi olduğunda neden her şeyi alışılmış buluruz? Çocukluktan çıktığımızda “Seni seviyorum.” ifadesini duymaya ya da sürekli kullanmaya çoktan alışmışızdır. Özel ya da gizli durumlarda, yalnızca seçilmiş birine ya da yakınlarla söylenir gibi görünen bu sözü aslında her yerde duyarız: Anne-baba ve çocuklar arasında, eşler arasında “Öptüm!” ya da “Görüşürüz.”den fazlasını ifade etmeyecek kadar sıradanlaşır. “Seni seviyorum.” ne demektir? Bu sözcüklerin bir anlamı var mıdır? Bu anlam yıpranmaya ya da paslanmaya dayanıklı mıdır? Bu sözcükler her türlü sosla yeniden ısıtılıp, herkese birer tane servis edildiğinde ve bolca tekrarlandığında, hâlâ anlamı var mıdır?

Aşkın dilini kenara bırakıp, aşk duygularını nasıl anlattığımızı bakacak olursak, endişelenmekte haklı olduğumuzu görürüz: “Aşka kapılmak”, “yıldırım aşkı”, “Aşkın gözü kördür.”, “delicesine sevmek”. Bu sözlerde bahsedilen sanki bir kaza ya da bir engeldir. Madem şarkıda söylendiği gibi “Mutlu aşk yoktur.”, öyleyse sevmek neye yarar? Pamuk Prenses ya da Uyuyan Güzel’e inanacak yaşı geçmiş olanlar için, aşkın genelde kötü tanınması normaldir. Aşkın aşısı olmadığına göre, bilim ne yapar? Aşkı, “sağduyuyu kaybetmemek” ya da “tamamen bağlanmamak” adına ona karşı kendimizi korumamız gereken bir hastalık olarak mı görür? Ondan keyif mi alırız? Evet. Arkadaşlık mı kurarız? Evet “arkadaşsız”

olmaktan kötüsü yoktur. Zevkleri ve arkadaşları, planları ve zorunlulukları, sanki küçük bir şirketi zekice işletmekmiş gibi yatırımları ve yatırımların geri dönüşlerini paylaşacak bir sevgili sahibi mi oluruz? Evet, ancak o büyük “aşk” ya da daha da kötüsü, tutku ve onun getirdiği tüm uyuşukluk ya da aşırılıklar ne olacak? Hayır kalsın!

Yatırım
Bir bağa ya da etkinliğe harcanan enerji. Getirisi olacak şekilde (yatırımın geri dönüşü) yapılan para yatırımı gibi

Gerçek aşk

Nedir gerçek aşk? Korkutanı ya da çılgın görünen aşk, diğerlerine tercih ettiğimiz, her şeyden daha çok değer verdiğimiz bir insan ile ilgilidir. Dolayısıyla, “Seni seviyorum.” cümlesinin ne anlama geldiğini hiçbir zaman tam olarak bilemesek de “seninleyken iyi hissediyorum” sözünden daha fazlasını ifade ettiğini ve bir nesneye değil, bir kimseye hitap ettiğini biliyoruz.

Bu anlamda “aşk”, bir insanın biricik olmasıyla ilişkilidir; o kişinin iyi özellikleriyle değildir. Bu özellikler önemli olsa da, yalnızca değer verdiğimiz kişi o olduğu için önemlidir. Aşk, bir tercihten fazlasını, bir seçimi gerektirir.

Biricik

Türünde tek olanın niteliği. Bir insan yalnızca sayı olarak “bir” değildir, diğerlerinden biri değildir; onun yeri doldurulamaz, çünkü hiç kimse onunla özdeş değildir.

Raymond QUENEAU

(1903-1976)
Fransız yazar ve şair *Zazie metroda*, *Biçem çalışmaları*

**SÖZCÜKLERİN KUL-
LANIMINA DAİR:
CAMEMBERT PEYİNİ-
RİNİ SEVERİZ AMA
BİR *CAMEMBERT*
PEYNİRİNE GİDİP DE
“SENİ SEVİYORUM.”
DEMEYİZ.**

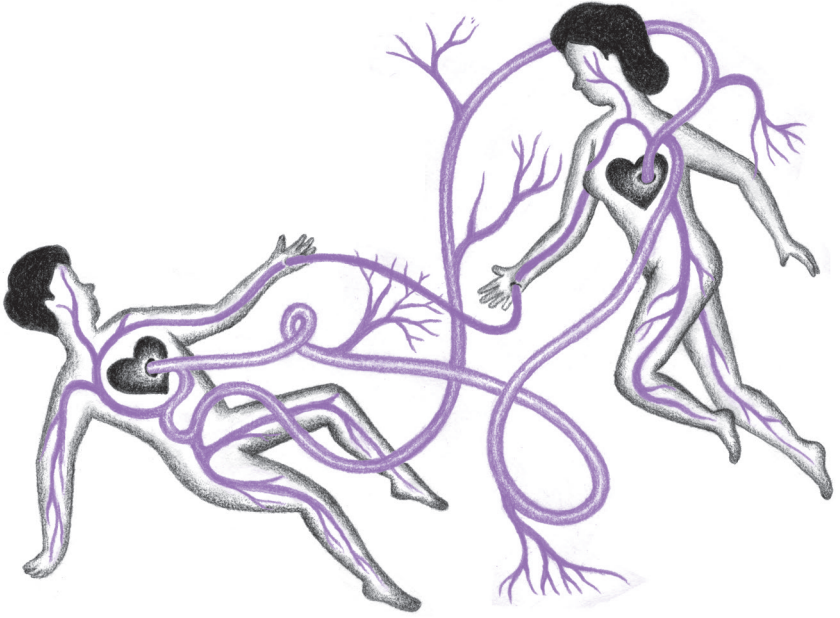
Raymond Queneau

Michel de
MONTAIGNE
(1533-1592)
Fransız yazar ve
filozof
(*Denemeler/
Les Essais*)

Étienne de
LA BOÉTIE
(1530-1563)
Fransız yazar ve
filozof
(*Gönüllü Kölelik
Şzerine Söylem/
Discours de la
Servitude
Volontaire*)
ve Bordeaux
Parlamentosu'nda
Montaigne'in iş
arkadaşı

Bir zamanlar aşkın nesnesi bu güzel terimle ifade edilirdi: “Kalbimin seçtiği”. Peki, arkadaşlıkla arasında ne fark vardır? Bir arkadaş ya da en iyi arkadaşımızı, doğrularıyla yanlışları arasında ayırım yapmaksızın o olduğu için; eşsiz ve yeri doldurulamayacak olduğu için severiz. Onunlayken kendimizi iyi hissederiz. Montaigne'nin La Boétie ile olan arkadaşlığını anlatmak için kullandığı ünlü sözleri biliriz: “Çünkü o oydu, ben bendim.” Hepsi bu kadar. Hiç kimsenin bunun üzerine söyleyeceği söz yoktur. Aşkın delice olduğundan ya da deliye döndürdüğünden şüphe ediyorsak, bu aşk bir seçimden fazlasını: İki kişinin sürdürülebilir, hatta belki de bozulmaz bir bağ kurma ihtimalini gerektirir demektir.

Zaten kimse arkadaşlığa aşka “düşer” gibi “düşmez”, böyle bir şey söylenmez ve bunun hiçbir anlamı da yoktur. Ancak kimi insanlar hastalığa yakalanır gibi âşık

SALZBURG'UN TUZ MADENLERİNDE, KİŞİN ÇIPLAK KALMIŞ BİR AĞAÇ DALINI, TERK EDİLMİŞ KAZI ALANLARINDAN BİRİNE ATARLAR. İKİ YA DA ÜÇ AY SONRA DA, DALI, ÜZERİNİ PARLAK BİR KRİSTAL TABAKASIYLA KAPLANMIŞ HÂLDE BULURLAR. DALIN KENDİSİ ARTIK TANINMAYACAK HÂLE GELMİŞTİR. KRİSTALLEŞME DEDİĞİM: ZİHNİN, ORTAYA KONULANLARIN TÜMÜ ARASINDAN, SEVİLEN NESNENİN YENİ KUSURSUZLUKLARININ KEŞFİNİ ÇEKİP AYIRMA İŞLEMİDİR.

Stendhal